

Bancnota de o sută de taleri pierdută

Cineva povestește: Tatăl meu era pe vremea acestei întâmplări angajat ca ucenic la fratele său mai mare, în Rendsburg (Holstein), unde acesta din urmă conducea o mare firmă de mobilă. Mama văduvă locuia la fii și făcea menajul.

Într-o zi, fratele i-a dat sarcină tatălui meu să se ducă la bancă și să schimbe în bani mărunți o bancnotă de o sută de taleri pentru plata salariilor, scadentă în ziua următoare. Pe lângă aceasta i-a dat instrucțiuni severe, să se poarte foarte atent și grijuliu cu banii, ceea ce a fost promis, firește, cât se poate de bine. Drumul ducea peste râul Eider. Pe pod, tatăl meu a întâlnit un număr de colegi de școală, la o joacă zeloasă. A vrut să treacă pe lângă ei, dar ei i-au blocat drumul și au insistat să ia parte la jocul lor. După câteva împotriviri, a cedat. Între timp și-a pus șapca pe balustrada lată a podului și sub șapcă, bancnota de o sută de taleri. Acolo credea el că ea este bine adăpostită.

Și acum, la joacă, nu mult timp, firește, și totuși prea mult. Pentru că între timp, neobservată de băieții care se jucau, venise o pală de vânt și a fluturat în râu șapca cu tot cu bancnota de o sută de lire. Când proprietarul șepcii a vrut să se aștearnă din nou la drum spre bancă, spre spaima sa îngrozitoare a găsit balustrada goală, iar șapca și banii dispăruți.

După îndelungă căutare a reușit, cu ajutorul celorlalți băieți să găsească șapca din nou. Dar banii, banii, unde erau? Și acum ce era de făcut? Știa că fratele său va resimți foarte dureros pierderea bancnotei. De asemenea, el îl cunoștea, chiar dacă era un om extrem de cinstit, totuși sever; și se gândea cu tremur și teamă la ce îi stătea în față când va veni acasă și va trebui să recunoască pierderea cauzată de nechibzuința sa. Mult timp nici n-a îndrăznit să pornească la drum spre casă. Abia după multă vreme s-a furișat în casă prin ușa din spate, a găsit-o pe mama în bucătărie și a rugat-o să meargă cu el în camera sa de dormit. El era în mare necaz și teamă și nu știa ce să facă.

Când a venit mama, ea a văzut imediat pe fața tulburată a fiului ei, că trebuia să se fi întâmplat ceva deosebit de grav; și apoi, când printre multe lacrimi el a depus o mărturie deschisă a vinei sale, ea n-a putut să facă altceva, decât să plângă împreună cu el, cu adâncă milă față de sărmanul băiat căit. Apoi ea a spus:

„Sărmanul meu copil, nu știu să-ți dau niciun sfat în necazul tău și nici nu știu vreun om care ne-ar putea ajuta acum, totuși - știu pe Cineva. Vino, să îngenunchem. Ne vom ruga și Îl vom chema pe Cel care a spus: «Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări»” [Psalmul 50,15].

Au îngenunchat împreună. Mama s-a rugat, „iar această rugăciune a mamei”, așa ne-a povestit tata nouă, copiilor, „a fost punctul de cotitură în viața mea. Ea mi-a dat primul îndemn perseverent adevărat pentru o viață nouă și a devenit astfel primul motiv că mai târziu am putut să intru, sub minunata călăuzire a lui Dumnezeu, în misiunea fraților din Africa de Sud”. - Dar, înapoi la povestirea mea.

După ce mama și fiul se ridicaseră de pe genunchi, ea a spus:

„Voi merge imediat cu tine, să te ajut să cauți la râu. La Dumnezeu niciun lucru nu este imposibil. Poate ne face să găsim totuși banii din nou.”

Firește că tatăl meu a fost de acord cu bucurie. Așa că au părăsit casa și au mers prin grădină la râu.

Acolo au căutat o vreme zadarnic pe mal, în speranța să găsească din nou bancnota pierdută sub frunzele aduse de apă. La urmă au ajuns într-un loc unde o tufă își scufunda ramurile în apă. Un mănunchi de iarbă și frunze se prinsese de vârful ramurii principale. Cu ajutorul unui băț lung au reușit să tragă ramura la ei, astfel încât au putut s-o cerceteze. Și acolo, sub iarbă și frunze, au găsit o bucată de hârtie udă. S-au uitat bine la ea și iată, era bancnota de o sută de taleri - înmuiată de apă, dar în rest intactă.

S-au grăbit acasă. Acolo, mama a uscat cu grijă la sobă hârtia valoroasă, a netezit-o cu un fier de călcat și apoi a mai fugit repede cu băiatul ei la bancă, înainte ca aceasta să se închidă. Ea a povestit deschis toată întâmplarea. Bancnota a fost cercetată, a fost acceptată ca deplin valabilă și schimbată după dorință. Cu banii mărunți rezolvați în buzunar și cu sentimente de recunoștință revărsate în inimă, mama și fiul s-au întors acasă.

Titlul original: „Der verlorene Hunderttalerschein”
din *Samenkörner* (Neue Folge 27) 1933, pag. 40-44.